

laconieke, saxofoon spelende engel, die zo uit de film *Himmel über Berlin* zou weggevlogen kunnen zijn, leidt het jonge publiek naar de oorlog tussen de Engelsen en de Fransen in 1429. Hij is eigenlijk op zoek naar het wezen der dingen, en wil ook zo de legende rond de heilige maagd van Orléans tot haar juiste proporties terugbrengen. Dat dat niet lukt, is het boeiende en knappe van deze produktie, want een mythe is natuurlijk veel mooier dan de werkelijkheid. De personages zijn helder uitgetekend, zonder in typetjes te vervallen. Huis aan de Amstel schetst heel suggestief en beeldend, met slechts een paar middelen, het gekonkelfoes tussen de individuen en de strijd van de massa's. Er klinkt praktisch geen wapegeletter, maar wel saxofoonmuziek. Peter De Graef heeft aan deze schrijfpdracht betere herinneringen dan aan *Schurken*. Hier werd serieus samengewerkt. Met regisseuse Liesbeth Colthof werd constant overleg gepleegd, commentaar geleverd, geschraapt, tekst en beeld verbeterd. Als schrijver kon hij heel de tijd over haar schouder meekijken en het proces mee bepalen. Opvallend is dat de tekst veel langer is dan zijn eigen stukken, met veel langere zinnen, zelfs op plaatsen heel Hollands, en ook veel explicieter. Het onbenoemde wezen uit *Et Voilà* heet hier God. Peter De Graef: 'Het is een stuk voor kinderen, en die hebben nood aan een heldere taal. We hebben dat gewoon God genoemd, en de kinderen weten perfect waarover het gaat. En of ze erin geloven of niet, voor hen is het duidelijk, en ze kijken geboeid verder.'

Regie

Peter De Graef boeit als acteur, als auteur, en ook als regisseur. Ik ben een van de weinigen die de consternatie over zijn regie bij het project *Stukkenschrijven* heeft mogen meemaken. In het seizoen 1993/1994 volgde een viertal Vlaamse kinderboekenschrijvers een cursus toneelschrijven, onder begeleiding van Suzanne Van Lohuizen en in een organisatie van Barbara Wijckmans, toen nog jeugdprogrammator van CC Hasselt. Een van de schrijvers was Ed Franck. Op het einde zouden vier eenakters gespeeld worden door studenten van de Toneelacademie van Maastricht, telkens in een regie van een Vlaams theatermaker. Peter De Graef ging nogal wild om met de sprookjes-stroperige tekst *De droge rivier*, aanvankelijk tot grote angst van de schrijver, achteraf tot grote voldoening. Hij kortte de tekst van 26 bladzijden in tot 10. De voorstelling stond theatraal heel sterk, met een pure humor en vol tragiek. Het werd het beste theaterprodukt van de vier teksten van auteurs die gewoon waren prozaverhalen te schrijven en zich voor het eerst op het theater stortten. Dat was bij de presentaties te merken, maar heel duidelijk was, dat theater niet alleen van een tekst afhangt, maar ook van een team mensen, die hun persoonlijke visie op die tekst in het stuk leggen. En dat had Peter De Graef met zijn ploeg toneelstudenten gedaan. 'We hebben ons toen enorm geamuseerd. Als autoriteit van dunne teksten kon ik lustig schrappen. Het kind in mezelf kwam boven. Het was mijn eerste regie, en het

resultaat heeft me zelfvertrouwen gegeven. Nu is dat groepje studenten afgestudeerd, en volgend seizoen gaan we samen bij Hollandia een nieuw, nog te schrijven stuk maken.'

Wordt dus ongetwijfeld vervolgd: in *De Misanthrop* naar Molière bij het Nationale Toneel in een regie van Dirk Tanghe (hij acteerde ook al in Tanghe's regie van *Le bourgeois gentilhomme*, een locatieproject van Malperuis uit Tielt); in *Itak*, een mythisch reisverhaal voor één acteur en enkele poppen, dat hij in 1992 schreef in opdracht van De Verbeelding in Arnhem en dat hij volgend jaar bij de Paardenkathedraal zal opzetten; bij Hollandia; met een nieuwe monoloog waaraan hij momenteel werkt.

'Voor mij moet theater een mengeling zijn van grotesk absurdisme en een flinke brok realisme. Ik voel me auteur en acteur van theaterstukken: als ik iets schrijf, dan lees ik het hardop en is het glashelder. Ik hoor bij het schrijven altijd de muziek, de klank, het ritme van de tekst. En die wil ik ook met een concept op de scène brengen.'

Tuur Devens

De monologen *Et Voilà* en *Ombat* zijn in één bundel uitgegeven bij Bebuquin, Antwerpen/Amsterdam, 1994.